

RACHEL
ABBOTTOVÁ

POJĎ
TROCHU
BLÍŽ

Psychotriller
od autorky
bestselleru
Spi sladce

Uvězněná v životě,
který jí nepatří

MLADÁ FRONTA

Pojď trochu blíž

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.mf.cz
www.albatrosmedia.cz

mladá fronta

Rachel Abbottová
Pojď trochu blíž – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Rachel Abbottová

**POJĎ
TROCHU
BLÍŽ**

Rachel Abbottová

**POJĎ
TROCHU
BLÍŽ**

Mladá fronta

PROLOG

Už ani nevím, kdo jsem. Život se mi změnil k nepoznání – je rozřatý na dvě různá období: předtím – tehdy jsem ještě cítila vítr na pokožce, sledovala, jak modravé nebe černá, zrána poslouchala zpěv ptáků, cítila pach hlíny promáčené deštěm; a potom – život, jaký vedu teď, kdy nepoznám, jestli je noc, nebo den, a slyším jenom pleskot bosých nohou na linoleu.

Sedím na své úzké posteli, koukám na protější holou zeď a přemýšlím, jak jsem se tady vzala. Odpovědi ale nenacházím. Jistě vím jen to, že přijdou. Přicházejí každý večer.

Nechápala jsem, jak snadno se dá přijít o život. Ztratit sama sebe. Jenže teď už nejsem sama sebou. Jsem někdo jiný. Někdo, koho nepoznávám.

Jmenuju se Judith. A zabila jsem člověka.

PŘED ČTYŘMI TÝDNY

1

„Dobrou všem,“ houkla Sharon přes rameno.

„Ty už jdeš?“ zaslechla. Netušila, která z kamarádek ta slůvka zvolala, a neodpověděla. Zády k nim jen zvedla ruku do vzduchu a cestou ke dveřím zamávala. Nechtěla, aby jí viděly do obličeje – aby spatřily výčitky svědomí v jejích očích a zrudlé tváře.

Sharon se už nemohla dočkat, až se provdá za Jeze – byl prostě nejlepší –, nějak na ni ale dolehl tlak situace, ona *definitivnost*, snad i předvídatelnost, a tak přemluvila kamarádky, že se sejdou v klubu ve městě. I Jez si šel vyrazit z kopytka a přespával u bráchy, tudíž nebylo za kým spěchat domů.

Počítala, že bude s holkami tancovat až do svítání, ale když si skočila pro pití, opíral se o bar fešák, kterého tam ještě neviděla. Sledoval ji a nemohla popřít, že je jí taková pozornost příjemná. Normálně by ho poslala do háje, dnes večer jí ale všechno připadalo jiné. Okolo duněla hlasitá hudba, jejíž dusot jí pulzoval celým tělem, a v záři blikajících pestrobarevných světel působilo i to nejobyčejnější mimořádně. Možná za to mohla představa, že by udělala něco, co se nemá, když jí však nenápadně položil ruku na bedra a poté ji začal pomaličku posouvat níž a níž, pocítila záchvěv vzrušení.

Obrátila k němu pohled a jemu úplně žhnuly oči, kladl jí nevyřčenou otázku. Když jí položil dlaň na krk a naklonil k ní hlavu, začalo to působit poměrně vážně – a taky až moc veřejně. Ale místo toho, aby ji políbil, pošeptal jí do ucha, že by se měli vytrazit z dosahu zvědavých pohledů a zajet si někam, kde budou moct být sami, z čehož jí až zamrazilo v zádech. Sharon souhlasila a navrhla místní malebné zákoutí – Penningtonské jezero. V tuhle noční dobu tam nikdo nebude, a pokud se tam vydají každý zvlášť, nemusí se nikdo nic dozvědět.

Ve zprávách běžela celý den varování, že má v noci hustě sněžit a teploty klesnou pod nulu. Zatím se tak ale ještě nestalo, Sharon si tedy nedělala starosti a hledala v kabelce klíčky od auta. Původně měla v plánu dát si jen pár skleniček – proto si taky vzala auto. Možná maličko přebrala, ale to se poddá. Bylo jí prima.

Na třetí pokus vsunula klíček do zapalování a za řevu motoru vůz nastartovala – příliš u toho sešlápla plyn.

Pojedu pomalu, pomyslela si.

V dětství jezdívali s rodinou k jezeru každou chvíli a cestu znala i poslepu, proto proploovala ulicemi téměř jako na autopilota, až konečně odbočila z hlavní ke vjezdu. První parkoviště už bude zavřené, ale to ústřední u jezera je bez brány – právě tam se měli sejít.

Z inkoustové temnoty halící parkoviště naskočila Sharon husí kůže, sundala tedy jednu ruku z volantu a začala si tu druhou energicky třít. Okolí bylo opuštěné, a pokud svítil měsíc, byl schovaný za mraky ztěžklými slibovaným sněhem. Ten chlapík ještě nedorazil. Říkal, že po jejím odchodu počká pět minut, aby nikdo nepojal podezření. Jen krátce ji napadlo, že vlastně nezná jeho jméno. Z jejího pohledu ovšem nešlo o vztah, který by měl budoucnost, takže na tom beztak nezáleželo.

Když dojela na opačný konec parkoviště, kde temnotu noci ještě umocňovaly převislé větve stromů, otočila vůz směrem k vjezdu. Chtěla toho muže spatřit dřív než on ji.

Pootevřela okénko. Noc byla tichá. Zavřela oči a snažila se vytěsnit z hlavy obrazy Jezovy rozesmáté tváře.

Vtom ji polekal zvuk. Zařinčení. *Co to bylo?* Krátce zapnula reflektory a dlouze si oddechla. Vítr se zmocnil odhozené plechovky od koly a kutálel ji po asfaltu. Opět světlomety zhasla, ovšem ledový závan vzduchu v obličejí a nával adrenalinu jako by jí částečně navrátily rozum. *Co to krucinál vyvádí? Vždyť je to šílenost. Musí odjet, zmizet odtamtud.*

Sáhla po klíčku v zapalování, ale bylo pozdě. Ozval se nový zvuk – motor cizího auta.

Sakra. To je on.

Co mu říct, že to byl hloupý nápad? Jenže co kdyby to nevzal dobře? Co kdyby ji znásilnil? Slyšela historky o holkách, které k tomu byly přinucené, když jim příliš pozdě došlo, že udělaly chybu. Musí zmizet, než ji ten chlap uvidí.

V duchu poděkovala Bohu, že té její rachotině nesvítí interiérové světlo, tiše otevřela dveře, vyklouzla ven, rozechvělými prsty strčila klíč do zámku a rychle jím otočila. Pak se po pěšině při okraji nehybné černé vody příkrčeně odkradla z dohledu blížícího se auta a schovala se za nízký keř.

Teprve když vjel vůz na parkoviště, došlo jí, že nemá rozsvícená čelní světla. *Proč je zhasl?*

Auto kroužilo po asfaltu, jako by řidič někoho hledal, a Sharon věděla, že nemůže jít o nikoho jiného než o ni. Ale pak se podívala pozorněji. Ten muž jí řekl, ať vyhlíží jeho stříbrný golf. Tenhle vůz byl tmavý, možná dokonce černý a mnohem větší než golf. Přijel sem někdo jiný.

O koho jde, nebylo podstatné. Došlo jí, jak je zranitelná – osamělá mladá žena nad ránem v úplném zapadákově. *Jsem to ale husa. Musí zůstat schovaná.*

Vůz zastavil přímo před její starou toyotou a někdo vystoupil. Moc toho neviděla, protože dotyčný stál na opačné straně. A pak spatřila kužel baterky. Muž se blížil k jejímu autu a paprsek prohledával vnitřek.

Panebože. Je to snad nějaká past? Vylákal ji ten chlap v klubu na odlehle místo pro někoho jiného – a možná i pro víc lidí?

Až zjistí, že je to auto prázdné, vydá se mě hledat.

Muž vzal za dveře – zaplaťpánbůh je zamkla – a posvítíl si baterkou kolem dokola. Pak se vrátil k předku auta a nasměroval kužel na poznávací značku. Uložil si do paměti její číslo! *Proč to udělal?*

Poodstoupil od auta a Sharon si už myslela, že odchází, jenže pak zamířil k pěšině a posvítíl baterkou nejdřív na jednu stranu a pak na druhou – směrem k ní.

Sharon se co nejdříve přikrčila, sklonila hlavu, aby v záři paprsku nebyla vidět její bělostná tvář, a vroucně doufala, že zůstane skrytá díky černému kabátu. Vyzula si lodičky a schovala je pod keřík pro případ, že by musela vzít nohy na ramena.

Slyšela, jak na štěrku chřoupají jeho podrážky.

Blížil se.

2

Když procitnu, chvíli nevím, kde jsem. Nečekala jsem, že usnu – vnitřní hodiny mám kvůli dlouhé cestě na východ totálně rozhozené –, ale možná je to úlevou z toho, co všechno jsem nechala za zády.

Málem jsem nejela, a kdyby si Ian prosadil svou, doteď bych seděla doma a plnila veškeré jeho potřeby.

Jsem tady kvůli dědovi, který se přes sedmdesát let chtěl vrátit na místo blízké jeho srdci – do Barmy, respektive Myanmaru, jak se dnes jmenuje –, kde sloužil za války. Nikdy se mu to nepodařilo, ale koupil mi letenku a přál si, abych mu slíbila, že tu cestu absolvuju za něj – abych byla jeho očima a ušima.

Děda umřel, ještě než jsem se na cestu vydala, takže už si neposlechne, kde všude jsem byla, ale i v těch posledních dnech, kdy jsem sedávala u jeho lůžka, mě prosil, ať jedu.

„Odpočiň si, holčičko,“ sípával. „Dej tomu tady sbohem a dopřej si prostor k přemýšlení o budoucnosti – o životě, jaký si zasloužíš. Chci jen, abys byla šťastná, to přece víš. A to podle mě nejsi.“

Jako by do mého života vrhal zářivé světlo, hlavně do mého vztahu s Ianem.

Když děda umřel, snažila jsem se před Ianem tajit slzy, ale on mě zahlédl plakat a řekl mi, ať se seberu a jdu dál. „Byl to starý chlap, proboha. Aspoň teď nemusíš na tu směšnou cestu,“ dodal a založil ruce, jako by tím chtěl naznačit, že je ta záležitost vyřízená.

Polil mě děs. Tušila jsem, co přijde. „Jak to myslíš?“ zeptala jsem se a v duchu mě štválo, jak se mi chvěje hlas.

„Přece se takovou dálku nepotáhneš sama. Už ani nemusíš.“

Představa, že bych na tu cestu vyrazila, se mu bytostně protivila. Už od začátku byla letenka jenom pro jednoho.

Ian mě všemožně zkoušel zviklat – počínaje tím, že odmítal reagovat na mou přítomnost a ignoroval všechno, co jsem mu říkala, a konče tím, že na mě svaloval svou neschopnost najít si práci. Byl ze mě nešťastný, ničila jsem ho. Chtěl po mně, ať si letenku nechám proplatit, aby z vrácených peněz něco měl.

„Neustále myslíš jenom na sebe,“ opakoval pořád dokola.

Málem jsem podlehla jako už tolikrát v minulosti, ale pak jsem si vzpomněla na dědu a na to, jak moc si přál, abych jela. Proto jsem se odmlátila nechat zvíkat Ianovými výčitkami, že jsem sebestředná, bezohledná nebo necitelná, jeho pohružkami, jak mi tu dovolenou zkaží, i téměř nepříčetnými záchvaty vzteku, kdy rázoval po obýváku sem a tam.

Z těch hádek jsem byla vyčerpaná a otrávená a čím dál víc jsem si uvědomovala, kolikrát jsem za ten rok společného soužití Ianovi ustoupila. Případalo mi, že já jsem ta špatná, ta, která nechápe, jak nám oběma ztrpčuju život. Tentokrát to ale bylo jiné. Zahlédla jsem dědův obličej, jeho oči mi říkaly, ať jsem statečná, ať si stojím za svým, ať se nedám.

Čekala jsem až do posledního dne před odjezdem. Repliky jsem si nacvičovala řadu dnů, přesto jsem koktala, když jsem Ianovi sdělovala, že je mezi námi konec. Chtěla jsem, aby se ode mě odstěhoval, až budu pryč. Když jsem mu to říkala, pociťovala jsem záchvěv strachu. Nedokázala jsem se mu podívat do očí, bála jsem se, co bych v nich spatřila, a když jsem nasedala do letadla, připadala jsem si vším, k čemu došlo, potlučená a pošramocená.

Nedocházelo mi, jak jsem zranitelná. A to asi byla chyba.

*

Potřebuju na Iana zapomenout a soustředit se na to, jaké mám štěstí, že jsem tady.

V tak luxusním hotelu jsem ještě nikdy nebydlela, a i když jsem v obrovském pokušení zavrtat se znova pod čistou bělostnou přikrývku, musím vstát a postavit se novému dni. Napůl se těším a napůl se bojím. Sama cestuju vůbec poprvé, pohybuju se po cizí zemi s jinými zvyky, vůněmi, zvuky. A moje sebevědomí není momentálně na takové úrovni, na jaké by mělo být.

I přes neustálý šepot úzkosti, který mi nedá pokoj, se nemůžu dočkat, až vykouknu z okna svého pokoje a spatřím atrakce, které jsme včera propásli, protože jsme dorazili až po setmění. Kolem hotelu jsou ulice Rangúnu plné lidí, chaotické a barevné. Pouliční prodejci rozbili svoje stánky se zářivými slunečníky, chránícími zboží před ostrými paprsky, a řidiči všech autobusů, vozů i skútrů očividně pociťují potřebu mačkat klakson.

Je zvláštní opustit manchesterskou krajinu zasypanou hustým sněhem a ocitnout se v tak dusném prostředí. Bála jsem se, že kvůli počasí let zruší a já se budu muset se staženým ocasem vrátit domů. Ian by měl nejspíš radost. Let ale proběhl naprosto hladce, i když jsem po příjezdu zažila zvláštní a trochu nepříjemnou situaci.

Všichni jsme se namačkali do hotelové haly, abychom co nejdřív dostali klíče, protože jsme se po dlouhé cestě už těšili na své pokoje. Byla jsem unavená, potřebovala jsem sprchu a neměla jsem náladu se vybavovat, tak jsem stála se sklopenou hlavou, tupě zírala na svůj kufr a poslouchala, kdy zavolají moje jméno. Cítila jsem, že mě pozorují čísi oči, doslova mi vypalovaly díru do kůže – a tak jsem hlavu zvedla. Od recepčního pultu mě sledoval nějaký chlap. Byl sám, a když jsem se s ním střetla pohledem, čekala jsem, že jeho zájem pomine – že odvrátí zrak –, jenže on nehnul ani brvou, nebylo mu ani trochu trapně a dál se mi díval zpřímá do očí, jako by se mě na něco ptal. Byl svobodný? Na tomhle zájezdu jsem asi jediná nezadaná žena pod šedesát. Připadalo mu snad, že by u mě mohl zabodovat? Měla jsem se podívat jinam, místo toho jsem ale povytáhla obočí a naklonila hlavu na stranu, abych mu dala najevo, že mě nezajímá. Pak vyvolali moje jméno, tak jsem si vzala klíč a zdekovala se na svůj pokoj.

To bylo včera večer. Teď máme úplně nový den a opravdu je se na co těšit. Zanedlouho sestoupíme do chaosu v ulicích a autokarem odjedeme na místo nástupu na loď, která nás poveze po řece Iravádí.

Na chvíličku si přeju být polovinou páru. Mít po boku druhého člověka by bylo daleko pohodlnější než muset jíst, spát a cestovat sama. Pak si ale představím, že tou druhou půlkou je Ian, a celá se otřesu. V hlavě slyším jeho hlas, jak nadává na cestu autokarem, jak mi říká, co si mám vzít na sebe, jak se za zády vysmívá našim spolucestujícím a očekává, že se budu smát s ním.

Kdysi jsem si myslela, že ho potřebuju. Už ho ale nepotřebuju.

*

Nastupuju do autokaru a vrhám se k nejbližšímu volnému sedadlu. Všichni se na mě usmívají a pokyvují hlavami. Slyším spoustu amerických přízvuků, halasně zdravících s oním neochabujícím entuziasmem příznačným pro jejich kulturu, a vypadá to, že se všichni už

znají. *Jak jinak.* Včera večer se konal tradiční seznamovací koktejlový večírek a já byla zřejmě jediná, kdo se nezúčastnil.

Přesouvám pozornost k výhledu z okna, ke kypící mase lidí, žijících si své každodenní životy, mužů i žen v dlouhých pestrobarevných sukních, takzvaných *londži*, jak jsem si přečetla v průvodci. Zatímco se pomaloučku proplétáme zácpou a kolem stánků u cesty nabízejících všemožné zboží – koření, ovoce, zeleninu – opouštíme město, všímám si, že se všichni usmívají. Přemýšlím, jakým asi žijí životem a v čem se ten jejich liší od mého.

Najednou se ale ze zamyšlení vytrhnu, když si někdo kecne na sedadlo vedle mě. Otočím se, nasadím úsměv a vtom mi dojde, že je to ten chlapík z haly ze včerejška.

„Těší mě, jsem Paul,“ pozdraví přátelsky, oči má ale prázdné, bez výrazu a já cítím, že si mě měří způsobem, jemuž nerozumím.

Nemám na něj teď náladu. Co asi chce? Chystá se mě balit? Pokud jo, bude to pořádný trapas, tak se na něj omluvně usměju a zavírám oči s vysvětlením, že na mě doléhá časový posun. Chvilí se zdrží, ale pak ucítím pohyb a uvědomím si, že si přesedl k někomu přátelštějšímu.

Když jsem už zase sama, můžu otevřít oči a opět se začít těšit výhledem. Vytahuju telefon, abych si udělala pár fotek, a jsem vděčná, že v Myanmaru nechytím mobilní signál, pokud si nekoupím místní SIM kartu. A to rozhodně nemám v plánu. Připadám si v bezpečí, chráněná před Ianovou zlobou.

Telefon jsem měla vypnutý od chvíle, co jsem v Manchesteru nasedla na letadlo. Jakmile ho zapnu, vyděsí mě, kolik na mě vyběhne zpráv. Nejspíš mi přišly, ještě než jsem odletěla, ale na letišti byl hluk, a když jsem mobil vypínala, esemesky jsem si nekontrolovala. Čekaly tam, dokud je neobjevím, připravené zákeřně zaútočit v nejméně vhodný okamžik.

Těch esemesek je přinejmenším deset a dobře vím, kdo je všechny poslal. Podívám se na první z nich a zbytek už si prohlížet nechci. Jejich jazyk je ohavný, skoro nad tou záštiplností tajím dech. Oči se mi zalévají slzami. Dochází mi, jaká jsem byla až doteď nána, s Ianem jsem se ovšem seznámila v době, kdy jsem se ocitla na dně. Děda byl nemocný, táta se mnou odmítal mluvit a já se chystala přestěhovat do nového města, kde jsem nikoho neznala.

A teď se zdá, že mě chce Ian za každou cenu zničit.

3

U borového stolku seděly naproti sobě dvě ženy a obě se dívaly na misky s polévkou před sebou. Jako na nevyslovený povel uchopily současně lžíce a pomaličku si začaly nabírat tmavohnědou tekutinu.

Nad hlavami jim visela osamělá slabá žárovka, která uprostřed stolu vytvářela tůňku světla a zbytek místnosti nechávala ve stínu. Jediným zvukem byl cinkot kovových lžic o kameninové misky.

Několik okamžiků ani jedna nepromluvila.

„Takže je pryč,“ prohlásila nakonec mladší z nich a zastrčila si za uši rozčuchané vlasy. Druhá žena souhlasně zamručela a dál jedla. „Asi už byla nachystaná.“

Místo odpovědi se jí dostalo jen dalšího zamručení. Žena sedící naproti byla další na řadě. Žila tam nejdéle a připravovala se na den, kdy odejde, kdy se její čas i užitečnost naplní.

„Aspoň bude klid,“ snažila se mladší žena znovu rozproudit hovor.

Odpovědi se nedočkala, druhá žena k ní ale pomalu zvedla prázdné oči.

„Jsem nachystaná,“ řekla nakonec. „Už se mi nechce čekat.“

Mluvily spolu zřídka. Většinou ani nesměly, ale když se ocitly tady dole, o samotě, tak mohly – pokud chtěly. Většinou byly příliš unavené, příliš letargické a vždycky měly spoustu práce.

Mladá žena měla pocit, jako by se jí všechny kosti v těle proměnily v rosol. Těžko se jí hledala síla absolvovat další den a každé ráno se musela nutit vstát z postele.

Navzdory malátnosti, jíž se ne a ne zbavit, se občas stále snažila bojovat proti tomu, co se jí děje. Jak jí ale neustále opakovali, tady byla v bezpečí. Dostávala najíst, byla v teple a musela pouze plnit povinnosti, které jí každý den přidělili, aby splatila své živobytí. Alternativa byla daleko, daleko horší.

Jenže pak se nabízela ještě další otázka. Jak dlouho to tak vydrží? Kdy vykročí ve stopách ženy, která odešla přede dvěma, nebo snad už před třemi dny? Ta s nimi celé týdny téměř nepromluvila a očividně se jí ulevilo, když nadešla chvíle jejího vysvobození.

„Podle mě k nám určitě přijde někdo další,“ prohlásila starší žena bezvýrazným, monotónním hlasem.

„Myslíš?“

„Je to pořád stejné. Jedna odejde, jiná přijde.“

Kdesi v mozku té mladší ženy to nedávalo smysl. Nedokázala ale přijít na to, co se jí nezdá. Bylo to až moc složité a vlastně na tom nezáleželo. Nic se tím neměnilo.

Nakonec obě odšouply židle a zamířily ke dřezu hluboko ve stínech kuchyně. Že skoro nic neviděly, nebylo podstatné. Už se dovedly orientovat potmě. Bylo to stále stejné, ve dne v noci. Jedna beze slova umyla nádobí, druhá ho utřela a uklidila.

Mladé ženě se ještě nechtělo na kutě, přestože byla vyčerpaná. Občas se jí zdály sny: živé, křiklavé výjevy nebo celé příběhy, které se v nich odvíjely. Jindy na ni vjemy útočily i v bdělém stavu – připadala si pak bezmocná, oddělená od těla. Hodiny spánku ji ale šířaly mnohem silněji. Její sny byly tak zřetelné – tak živé a barvité –, a když procitla, jen horko těžko sama sebe přesvědčovala, že nic z toho, co zakusila, není skutečné.

Možná byly sny lepší než vzpomínky, které jí připadaly rozmazané, zastřené, jako by jim nedokázala úplně porozumět. A převážně ani nechtěla, protože jí pouze připomínaly, co všechno ztratila.

Myšlenky se jí začínaly rozbíhat, ještě než dospěly k závěru – nezvládala je udržet. Točila se jí hlava, a pokud nepůjde brzo na kutě, nejspíš usne vestoje v koutě kuchyně.

Druhá žena stála bez hnutí u dřezu a s utěrkou v ruce civěla do prázdna.

„Jdu si lehnout,“ prohlásila mladá žena tiše a sáhla druhé ženě na ruku. „Dobrou noc, Judith.“

Odpovědi se nedočkala.

4

Svou kajutu na naší lodi dokážu popsat jenom jediným slovem: přepychová. Pestrobarevné polštáře a nábytek z tmavého dřeva umocňují pocit, že teď žiju v jiném světě – a jsem za to ráda. Vycházím na balkon, vdechuju vlhký vzduch prosycený zatuchlým pachem řeky, proti jejímuž proudu plujeme, a poslouchám podivuhodné zvuky cizí země: křik dětí hrajících si v bahnitě hnědé vodě i zpěv buddhistů, když míjíme velkolepé chrámy, které jako by stály uprostřed pustiny.

Začínám cítit, že mě zvolna opouští napětí, že se mi povoluje sevřená hrud' a prodlužuje se mi zkrácený dech. Vracím se dovnitř, zavírám posuvné prosklené dveře, aby na mě nemohli komáři, a sedám si, abych se před večerí trochu nalíčila. Dívám se v zrcadle na svůj bledý obličej s tmavými kruhy pod očima, pokládám si bradu do obrácených dlaní a přemýšlím, jak si co nejlíp zvýraznit tvář.

Na toaletním stolku přede mnou se mi nabíjí laptop a užuž ho chci odsunout stranou, když cinknutím oznámí, že mi přišel e-mail. Signál wi-fi kolísá podle toho, na jakém úseku řeky se právě nacházíme, takže teď jsme očividně na dobrém místě.

Podívám se na displej a sevře se mi srdce. E-mail je od Iana. Nevím, jestli ho otevřít, nebo ne, a když se natahuju k trackpadu, štve mě, jak se mi chvěje ruka.

Nedostal odpověď na svoje esemesky – všechny jsem je smazala, takže jsem nemohla odpovědět, ani kdybych chtěla –, tak to teď zkouší mailem.

Předmět zprávy by komukoli jinému mohl připadat zcela nevinný – Až se vrátíš domů, budu čekat –, mně ovšem nahání hrůzu. Nechce se mi e-mail otevírat, ale pokud to neudělám, jeho domnělý obsah mě bude pronásledovat.

Tón se změnil. Už mi nevyčítá, jaká jsem mrcha. Určitě totiž ví, že i když mě jeho urážky dokážou šokovat, dají se snadno odrazit.

Vím, že jsem se na tebe zlobil, dospěl jsem ale k závěru: jsem ochotný ti odpustit. Musel jsem dost zpytovat svědomí, chápu ovšem, že ji

byla rozrušená. V hloubi duše víš, že mě potřebuješ – a co si počneš, když odejdu? Nezapomeň, jak bylo obtížné, abychom se našli. Vážně chceš být po zbytek života sama? O tom pochybuju.

Dokonce mi navrhuje, abych se snažila sehnat dřívější spoj domů, a mně dochází, že se nevzdá. Proč by to taky dělal? Mohla bych si nalhávat, že mě miluje, vím ale, co je tím pravým důvodem. Když jsme se poznali, bydlel v příšerné mrňavé garsonce s jedním záchodem pro asi deset dalších lidí, a teď si žije v pěkném domě a má mě, která pro něj dělá první poslední. Takovýhle život jen tak ze dne na den neopustí, zvláště když jsem mu až doteď vždycky ve všem ustoupila. Pro něj to je – nebo dosud byla – pohodlná existence.

Chovala jsem se jako husa a není snadné si to přiznat. S Ianem jsme se seznámili online. Víím, že přes internet navázala spousta lidí úspěšný vztah, ale když někoho poznáte přes seznamku, víte o něm jen to, co vám o sobě sám řekne. Takhle se dá druhému nakukat cokoli, a jestliže nemáte žádné společné přátele nebo kolegy, kteří by vše uvedli na pravou míru, věříte každému slovu. Aspoň já věřila.

Zbavím se ho někdy?

Po několika minutách se párkrát zhluboka nadechnu a s novým odhodláním vyskočím ze židle. Nenechám si jím tuhle dovolenou otřávit a večere začala už před deseti minutami.

Zamknu za sebou dveře kajuty, projdu chodbou obkládanou dřevem a otevřu dveře jídelny s nadějí, že se někam nenápadně usadím. Zahltí mě zvuk vzrušeného hovoru a dávno předtím, než dojdu k prázdnému stolků, který jsem zahlédla v koutě, mi dojde, že až tak snadno nevyklouznu.

Volá na mě zvučný, nepříjemný americký hlas: „Haló, mladá dámo! Neseďte sama. Pojdte mezi nás – máme tady volné místo. Harry, přeseď si sem a nech slečně židli.“

Podívám se za tím řízným hlasem a u stolu pro osm lidí spatřím baculatou ženu s nažloutle plavými vlasy sčesanými dozadu a dokonalým líčením. Mává na mě rukama, zatímco Harry, plešatící padesátník s růžolícím obličejem, poslušně vyskočí a jde k volné židli na druhé straně stolu. Pokud se nechci zachovat vyloženě nezdvořile, nemám jinou možnost než si k nim přisednout. Nesměle se na všechny usmívám, zatímco se mi představují.

Začínají pršet otázky. „Odkud jste?“ „Už jste někdy byla na podobném zájezdu?“ „Co vás přivádí do Barmy?“

Odpovídám, jak nejlépe umím, až se mě žena, která vyvádla Harryho, ať si přisedne, zeptá: „Cestujete sama?“

„Ano,“ vyloudím ze sebe jediné slovo. Jakási postarší dáma s krásnými dlouhými stříbřitými vlasy, která sedí u stolu o kousek dál, se na mě soucitně usměje.

Když se ode mě pozornost odvrátí, maličko se uvolním, ale jakmile se otočím a chci poděkovat číšníkovi za talíř s jídlem, který přede mě položil, zachytím pohled muže sedícího o samotě u stolu na druhém konci jídelny.

Je to zase on. Paul. Evidentně unikl máchajícím pažím oné Američanky, která se prý jmenuje Donna. Určitě je to on. Oči má malé, pronikavé, usazené nad zahnutým nosem. Zevnějškem připomíná orla a jako by si mě opět měřil. Když mu pohled opětuju, neusměje se ani neodvrátí zrak. Stejně jako včera večer.

Zvednu bradu a otáčím se zpátky ke stolu.

Donna už mele ostošest, vystačí si docela sama a já mám díky tomu čas prohlédnout si jak ji, tak i ostatní spolustolovníky. O kus dál po mé pravici sedí starší pár, může jim být kolem sedmdesáti. Manželka je onou ženou, která se na mě prve vlídně usmívala, jmenuje se Thea, ale jak se jmenuje její muž, nemám tušení, protože mu pokaždé řekne „drahý“, případně o něm mluví jako o „doktorovi“.

„Doktor a já jsme za posledních několik let navštívili řadu pěkných míst, viď, drahý? Myslím, že nejvíc se nám líbilo ve Vietnamu.“

Doktor, uhrančivý muž s neobvyklou kombinací černých obočí, bílých vousů a téměř lysé lebky, jenom zvedne hlavu a pokývá. Obočí, ukazující dolů k nosu, mu v obličejí vytvářejí trvale zakaboněný výraz a jemu podle všeho vyhovuje, že za něj mluví jeho žena.

Kupodivu jsem Donně vděčná, že mě přizvala k jejich stolu. Když si s nimi u večere povídám, můžu aspoň myslet na něco jiného než na Iana a na situaci, které budu muset čelit po návratu domů. To pomyslení mě ale úplně neopouští. Usadilo se v temném koutě mého mozku jako těžký kámen.

Vrchní inspektor kriminálky Tom Douglas se dlouhou chodbou vracel z obzvlášť nudné schůze do své kanceláře a usmíval se nad zprávou v mobilu. Louisa toho dne chystala večeri a chtěla vědět, na co by měl chuť. Byl do její esemesky zahloubaný, a tak si chvíli vůbec nevšiml, že se k němu blíží Becky Robinsonová. Když zaslechl kroky, zvedl hlavu, okamžitě se s rozpaženýma rukama přitiskl ke zdi a dlaně i prsty přimáčkl na šedou stěnu.

„Sranda k popukání,“ prohodila Becky. „Až *takhle* tlustá nejsem.“

Tom se zazubil, oba současně vykročili ke dveřím jeho kanceláře a on ji nechal vejít jako první.

„Co to, že jste takový rozjařený?“ zeptala se, když jí přisunul židli. „A přestaňte se mnou, prosím, jednat, jako bych byla ze skla, ano?“

„Prostě mě dneska těší život, to je celé.“ Tom obešel svůj stůl a pokynul Becky k protější židli. „Posaďte se.“

„Na to bohužel není čas. V rekreačním parku u Penningtonského jezera se našlo tělo. Podezřelé úmrtí.“

Tom povytáhl obočí. „Dobrá, co už víme?“

„Nic moc. Žena, zhruba kolem třicítky. Nějaký nebožák, co se šel trochu protáhnout, ji našel v jenom z úkrytů pro pozorování ptáků. Místní inspektor nám prý nechce kalit úsudek svým pohledem na věc, proto toho nechtěl moc říct.“

Tom si vzal ze stolu klíče. „Dobře. Půjdeme najít Keitha. Může jet se mnou.“

Becky založila ruce v bok a hněvivě se na Toma zadívala. „Proč s sebou chcete brát seržanta Simse? Proč nemůžu jet já?“ Tom jí zabloudil očima na břicho. „Prokristapána, Tome. Jsem v sedmém měsíci. Nejsem invalida.“

„To jo, jenže venku mrzne, až praští, a pořádně to klouže. Proč riskovat?“

„Kdybych žila v nějakém odlehlém koutě světa, nejspíš bych dřela na poli, dokud by ze mě to malé nevypadlo. Nic mi *není*. Přestaňte mě rozmazlovat.“

Tom se zadíval Becky do tváře – měla sevřená ústa a z očí jí sršely blesky. Uvědomoval si, že od chvíle, kdy málem umřela poté, co se vrhla do řeky, aby někoho zachránila, se jí snaží až příliš opatrovat. Stalo se to už dávno, musí to hodit za hlavu.

„Fajn, ale důsledky si přičtete sama.“

„Díky, šéfe,“ vyhrkla sarkasticky.

Tom byl sice její šéf, dobře si ale uvědomoval, že o něm Becky ví víc než většina lidí a za ty roky, co spolu pracovali, se sblížili. V přítomnosti jiných členů týmu se chovala vzorně, když spolu ovšem byli sami, neváhala říct, co si myslí. Vůbec netušil, jak to bez ní zvládne, až odejde na mateřskou.

„Co myslíte, nevezmeme s sebou tu novou, aby se trochu otrkala?“ nadhodila Becky. „Jenom jako pozorovatelku.“

„Dobrý nápad. Tak za ní skočte a pak se sejdeme na parkovišti. O tom, co se dá čekat, ji můžeme poučit cestou. Jakže se jmenuje?“

„Lynsey. Je děsně horlivá, vážně bystrá a má z vás nahnáno.“

„Skvěle. Snad to tak i zůstane. Nebylo by špatné cítit od druhých taky trochu úcty.“

Becky si odfrkla a vyšla ze dveří. „Tak za pět minut dole.“

*

Místní policie jim poskytla přesné pokyny, jak se do rekreačního parku dostanou, a když Tom zastavil na zasněženém parkovišti, zamířil k nim mladý strážník, který máchal roztaženými rukama, jak mu na kluzkém terénu ujížděly nohy. Povrch zde byl zrádný.

„Co je to tady vůbec za jezero?“ zeptala se Becky při pohledu na rozlehlou vodní plochu před nimi.

Tom už jí chtěl odpovědět, ale vtom se zezadu ozvala Lynsey: „Je jich tady víc, ovšem to, které vidíte, je největší. Tahle jezera prý vznikla propadem půdy v důsledku důlní činnosti.“

Tom si všiml, jak se Becky usmála. Neuniklo mu, že si tu dívku velice oblíbila.

„Díky za informaci, Lynsey. Aspoň že to někdo z nás ví,“ podotkl Tom.

„Omlouvám se, nechci dělat chytrou. Našla jsem si to v telefonu, když jste mluvil s inspektorkou Robinsonovou.“

„Neomlouvejte se, je to doklad iniciativy,“ pochválila ji Becky. „Pojďte, půjdeme se podívat, co tam máme.“

Tom se rozhlížel po okolí. Tak atraktivní a bezpochyby oblíbené místo. Husté sněžení ho na několik dní patrně odřízlo od světa a i dnes se sem nejspíš odváží jen ti nejneohroženější, přestože přístupovou cestu už protáhli. Počasí bylo škaredé, ostrý víchř hnal povětřím chuchvalce sněhu, a tak se Tomovi z vyhrátého vozu ani trochu nechtělo.

Opatrným krokem k nim došel onen mladý strážník.

„K té skrýši je to kus cesty. Na hlavní jezero z ní není vidět, takže to musíme vzít po pěšině na konci parkoviště a pak doprava a kousek z kopce. Nebude to zrovna snadná cesta,“ podotkl a výmluvně se zadíval na Beckyino břicho.

Když Tom zaslechl podrážděné mlasknutí, zacukaly mu koutky úst.

Becky chytila Lynsey za paži. „Budeme se podpírat, ano?“

„A tohle parkoviště je k tomu úkrytu nejbližší?“ zeptal se Tom.

„Jo, tohle návštěvníci využívají nejvíc. V blízkosti skrýše jsme položili nášlapné desky, takže pojdte prosím za mnou...“

Tom nechal jako první jít ženy a vyhrnul si límec, aby ho vítr tolik neštípal. Z parkoviště kráčeli po široké stezce, ale po pár metrech odbočil konstábl doprava, kde byla pěšina vymezená policejní páskou. U začátku přístupové cesty z nášlapných desek sdělila Becky policistovi jejich jména, načež se zastavili a oblékli si ochranné oděvy.

„Vypadá to, že tam není moc místa,“ prohlásila Becky. „Možná byste měl jít první, šéfe, a my přijdeme za vámi, pokud se tam vejdem.“

Tom přikývl a za chřoustání podrážek na zledovatělém sněhu se vydal po úzké cestičce, ohraničené z obou stran dřevěným plůtkem. Vypadalo to, že skrýš nemá dveře, a když se přiblížil, spatřil, jak vchod zaplňuje hřmotná postava Jumokeho Osoby, jehož černou tvář prořezával široký bělostný úsměv. Pokaždé když Tom tohoto člověka uviděl na místě činu, ulevilo se mu.

„Zdravíčko, Jumbo,“ prohodil k němu. „Vás bych tady nečekal, ale těší mě, že tu jste.“

„Tohle obvykle není můj rajón, to je pravda. Zaskakuju za Saula Newtona, ale rád pomůžu. První strážníci na místě měli za to, že jde o předávkování nebo o smrt podchlazením. Podle mě to ale nejspíš bylo jinak. Proto vás i Becky rád vidím.“

Tom pokýval hlavou. Jumbo byl vynikající kriminalistický technik – ten nejlepší –, a pokud se mu něco nezdálo, Tom mu věřil. Stejně tak věděl, že se Jumbo o svá podezření nepodělí, dokud si vyšetřovatel neudělá vlastní názor. Tom mávl na Becky a Lynsey, ať jdou za ním, a vstoupil do stísněného prostoru.

Zastavil se a rozhlédl se kolem dokola. Širokým pozorovacím okénkem proudilo do úkrytu denní světlo, podlahu ale halil hluboký stín. Přesto na druhé straně zřetelně rozeznával tělo mladé ženy, která s klidnou tváří a zavřenýma očima seděla na zemi opřená o dřevěné latě stěny skryše. Nezaskleným otvorem profukoval lezavě studený vítr. Tom se skrčil na úroveň ženina obličej. Mohlo jí být něco málo přes třicet, byla menší a štíhlá a její šaty – na její věk nijak zvlášť módní – nevypadaly staře ani omšele. Rozhodně nepůsobila dojem někoho, kdo nemá střechu nad hlavou, a tak se do úkrytu schoval před mrazivým počasím.

Přestože už Tom viděl nejednu mrtvolu, vždycky pocítil záchvěv lítosti nad zmarněným životem, zvlášť když byl nebožtík tak mladý. Po chvilkovém váhání vytáhl z kapsy baterku a posvítil zemřelé do obličej. Nikde žádné stopy po zranění – nezahlédl ani kapku krve – a ruce úhledně složené do klína bez jakýchkoli zjevných známek boje. Navenek to vypadalo, jako by vešla dovnitř, posadila se, zavřela oči a umřela. Téhle verzi odporovala jediná věc: chyběly jí boty.

Nohy měla natažené před sebou a Tom si všiml špinavých chodidel, zatímco nártý byly čisté. Nezdálo se, že by běžně chodila venku bosky; na to působila pokožka příliš jemně. Neměla kabelku a na sobě nic než dlouhý svetr a o několik čísel větší džíny. Toma napadlo, jestli poslední dobou nezhubla – třeba kvůli nemoci –, anebo jestli oblečení nepatří někomu jinému.

Co se té nebožačce asi stalo?

„Šéfe,“ vstoupila mu do myšlenek Becky. „Nemám zavolat patologa z vnitra? A taky bych mohla promluvit s člověkem, který ji našel.“

„Ano, to by bylo bezva.“ Tom se opět zadíval na zesnulou.

Jumbo měl pravdu. Něco tady nehrálo, něco tu prostě nesedělo.

Becky z úkrytu ráda zmizela, styděla se totiž přiznat, že se jí z pohledu na tělo ve stíněném prostoru zvedá žaludek, který měla neustále jako na vodě. Nebylo jí ovšem ani zdaleka tak zle jako nebožákovi, kterého spatřila hned za perimetrem místa nálezu a který seděl na kládě, z níž si ometl snůh.

Když si rychle zavolala a s úlevou zjistila, že patolog dorazí co nevidět, zamířila po zledovatělé cestičce opatrně k muži.

„Pan Denshaw?“

Muž zvedl oči, přikývl a začal se zvedat. Mohlo mu být něco přes šedesát, měl šlachovité tělo a husté šedé vlasy – odstínem více méně odpovídaly barvě jeho tváří.

„Omlouvám se,“ ukázal na kládu, jako by se kál za to, že se posadil. „Byl to docela šok. Myslel jsem, že tam jenom na chvíli odpočívá, víte? Dřeppl jsem si a tiše ji oslovil, abych ji nepolekal. Působí tak drobně – v šeru jsem zprvu myslel, že je to dítě.“

Becky kývla ke kládě. „Klidně si zase sedněte, pane Denshawe. Přidám se k vám.“ Opatrně se uvelebila na hladkém povrchu dřeva.

Tušila, že už ho vyzpovídali místní policisté a zaznamenali si jeho odpovědi, proto se rozhodla nechat jej mluvit a nijak ho neusměrňovat.

„Chodím sem skoro pořád,“ spustil. „Z téhle skryše se dají často vidět ledňáčci, a když se takhle ochladí, dělám si o ně starost. V tuhé zimě jsou zranitelní, takže jakmile jsem měl pocit, že se proderu sněhem, přišel jsem se podívat, jak se jim vede.“

„A kdy jste je přišel zkontrolovat naposled?“ zeptala se.

„Víc jak před týdnem.“ Přitáhl si do klína batůžek, který měl přehozený přes prsa, zalovil v něm a nakonec vytáhl zápisníček. Otevřel ho a přejížděl prstem po stránce. „Bylo to před deseti dny. Normálně tak dlouho nevynechávám, ale vzhledem k počasí a vůbec...“

Hlas mu odezněl a Becky nabyla dojmu, že si muž vyčítá, že sem nechodil tak často, jak by měl. V jeho batůžku zahlédla cosi, co vypadalo jako alobal. „Jestli tam máte sendvič, klidně si ho snězte,“ řekla. „Třeba se vám pak udělá trochu líp.“